

ARXIU



Rahola contra la ciutat de les meravelles

Pilar Rahola, candidata d'ERC a l'alcaldia de Barcelona, diu que vol acabar amb la "ciutat de les meravelles" de Pasqual Maragall. EL TEMPS ha seguit un dia de campanya de la diputada més polèmica del Congrés dels diputats.

És un matí qualsevol d'aquesta campanya electoral que oficialment va començar el dia 12 però que formalment ja fa setmanes, potser mesos, que dura. Pilar Rahola s'ha llevat avui optimista. Ahir al vespre va assistir al lliurament dels premis SEFES i va poder alternar amb la classe empresarial que forma aquesta petita patronal del sector industrial català. Exemplars d'economia productiva, com es diu ara. El millor d'anit, però, explica ella amb notable grau de satisfacció, va ser que Joan Clos, home fort de Pasqual Maragall, se li va acostar i li va dir que, segons les xifres que té l'ajuntament, ella té una plaça de regidora assegurada, i que a més no estarà sola.

La candidata d'ERC, aquest matí ja parla de pactes, mentre es prepara per començar una nova embestida per fer-se un lloc en la batalla de Barcelona. Assegura que no farà cap coalició, i que si dona suport a un dels dos alcaldes possibles, ho farà des de fora del govern. "Jo, com el Pujol, donant suport al govern però des de fora, i recordant cada dia les meves reivindicacions". La candidata d'ERC fa els càlculs sobre Maragall, ja que si alguna cosa està clara, ja des d'abans de la campanya, és que ERC no participarà en cap pacte post-electoral on hi hagi el PP. Però tampoc vol fer d'Eulàlia Vintró, a qui acusa d'haver donat un xec en blanc als socialistes però sobretot amb qui rivalitza ferotgement per conquerir l'espai progressista. És l'altra

batalla de Barcelona, en versió femenina. Rahola recorda que Barcelona és nom de dona i reivindica, sense complexos que "potser seria hora de que algun dia tingués una alcaldessa".

Abans de pujar al cotxe que la durà a la Universitat Autònoma de Barcelona, encara hi ha temps per una trucada. Es fa tard, però la trucada és de Catalunya Ràdio i ser una candidata mediàtica té un preu. El cotxe el condueix directament el coordinador de la campanya, Albert González, president del casal Pi Sunyer, que, acostumat als horaris ajustats de la candidata, la transporta veloçment al campus, on una audiència favorable, la generació Persones Humanes, espera ansiosa. Rahola no decepciona. I comença el seu discurs en clau generacional, presentant-se com el relleu jove a una classe política ja caduca. Maragall i Roca són presentats per Rahola com "amics que pertanyen a una època anterior". El relleu generacional és un dels eixos del discurs de la candidata.

Posar Maragall i Roca al mateix sac ocupa també bona part dels míssils més directes que llença la diputada. "Sigui alcalde un, sigui alcalde l'altre, tots dos volen succeir Pujol". L'horitzó del post-pujolisme serveix a Rahola per criticar els seus rivals, però sobretot un: "Què votarà la família Pujol el 28 de maig? Jo no n'estic segura". La majoria dels estudiants presents no acaben de captar el missatge, però els periodistes enfonsen el bo-



ARXIU

lígraf en les seves llibretes. Els fa més gràcia el joc "Pasqual Roca i Miquel Maragall". Cap dels candidats escapa, però, de l'acidesa dialèctica de la candidata de Colom perquè sap que el seu segment electoral s'intersecciona gairebé amb totes les formacions polítiques. Rivalitza amb tots. Per això, vol desfer els "miracles" que apareixen en aquesta campanya. El primer miracle, explica, és que "el líder més important del socialisme català vol ser alcalde malgrat ser socialista". El segon és que "el secretari general de CDC, ja no deu ser secretari general del seu partit, sinó només alcaldable, perquè fa promeses que alcaldes del seu partit o la mateixa Generalitat no compleixen". El tercer és que "IC no ha governat mai a Barcelona, perquè pel discurs que fa sembla que no tingui cap responsabilitat en el que s'ha fet".

Entre anècdota i anècdota, Pilar Rahola va desgranant, però, el discurs sobre la ciutat. Un discurs que té quatre punts bàsics i prioritaris: austeritat, afrontar als problemes endèmics, catalanitat i relleu. El primer proposa superar la cultura de la inauguració i passar a una etapa de rigor econòmic i de contenció de la despesa i el dèficit municipal. Els problemes endèmics dels quals parla Rahola en aquesta campanya són tres: l'habitatge —on fa una especial atenció a l'habitatge per a joves, una de les seves clienteleles principals—, el transport i l'aluminosi, contra la qual reclama un pacte institucional. La catalanitat comporta recuperar Barcelona com a capital de Catalunya. El relleu passa evidentment per ella, que ja no pertany a la casta de polítics de la transició als quals vol jubilar.

La Rahola mediàtica. El públic universitari és un públic favorable a escoltar Pilar Rahola, però això no és una novetat. Altres polítics també omplen quan van a la facultat. La nova Pilar Rahola, la mediàtica, també surt al carrer per recollir el que ha anat sem-



Al carrer, Pilar Rahola és un rostre o una veu

familiar gràcies al ressò mediàtic que ha assolit el seu pas pel Congrés dels Diputats. Les dones de més de quaranta anys són les que expressen més mostres d'afecte envers la diputada.

brant a través de les ones hertzianes. És al carrer on la Rahola de les tertúlies radiofòniques i televisives triomfa més. La Rahola de la COPE i de l'Hermida, o de Tele 5, que aixeca recel en alguns dels seus companys de files, recull abraçades, mostres de suport i fins i tot alguna floreta mentre salta de parada en parada de l'aromàtic carrer de l'Hospital el dia que s'hi celebra la fira de sant Ponç. Les més expansives cap a la diputada són les senyores madures, de classe senzilla, que no dubten a cridar-la si ella, sense adonar-se'n passa de llarg sense fer un dels seus ja coneguts somriures mediàtics, inseparables de la seva imatge. Rahola només perd el somriure quan li porten la contrària. Però a la Fira de Sant Ponç es banya entre mostres de suport. "Més canya senyora Rahola, ha de donar més canya als polítics", li demanen les senyores. Moltes d'elles en la llengua amb què escolten la ràdio, en castellà. "Està més prima que a la televisió", li diuen altres mestresses. Rahola per elles, com per la majoria de la gent, és una realitat televisiva, que els ha arribat a través de les ones. "Estem arribant a gent a què no havíem arribat mai" comenta ella, assegurant que és capaç de trencar el sostre electoral tradicional de l'independentisme, mentre signa autògrafs a tot drap.

L'eslògan. En aquesta campanya, Rahola s'ha convertit, per virtut d'un eslògan polèmic, en "pilar de Catalunya". Un eslògan que no ha sortit de cap laboratori publicitari ni de cap creatiu exaltat, sinó en el transcurs d'un dinar. Expliquen que va ser Jordi Font, ex-president de la federació de Barcelona d'ERC, que se li va acudir, no sense certa broma, la frase "Barcelona, pilar de Catalunya". A Colom, present en l'acte, li va agradar molt i així va arribar la benedició i els publicitaris del partit només han hagut de donar-li forma. La diputada intentarà recuperar per ERC la presència al consistori barceloní. Colom ja fa mesos que va decidir jugar-s'ho tot a una sola carta, convertint-la en el principal capital del seu projecte. Ella, que ho sap, no el vol defraudar.

Pere Martí